Мал. БЕ-ША

НЕ ЗАЙВЕ НАГАДУВАННЯ

ПЕРЕЦЬ

№ 13 (408) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1959

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

«...На шкапі негативного не тільки з болота не можна виїхати, а й по доброму шляху далеко не поїдеш».

(З промови М. С. Хрущова на III з'їзді письменників).

Ледачий камінь

Ні, гріх казати, що дорожньо-мостовий трест Криворізького міськкомунгоспу так-таки нічого не робить.

Дещо він робить. Та ще як!

Ось, приміром, узявся цей трест забрукувати вулиці залізничного селища Довгинцеве-Сортувальне. Гаряче взявся. Понатягав туди техніки, понавозив матеріалів різних, набрався духу і аж... півкілометра дороги забрукував. Потім вирішив перепочити. А як перепочив, то знову духу набрався і... втік, залишивши за собою копані-перекопані вулиці, усіяні купами піску і каменю.

Трест плекав надію на те, що камінь сам почне себе в землю укладати та піском присипати. А камінь, виявляється,—дуже ледачий. Лежить собі каменем ще з 1958 року і хоч би тобі на один сантиметр з місця зрушив.

Мало того, він з кам'яною байдужістю поглядає на край дороги, де рік уже стоять просто неба та гіркими іржавими слізьми обливаються трактор і коток, залишені напризволяще, та ще й насміхається:

— Плакали 540 тисяч карбованців, що їх всадили в землю заповзяті шляховики, не довівши справи до пуття...

Одним словом, не виправдав камінь надій, покладених на нього дорожньо-мостовим трестом. Доведеться, мабуть, тепер працівникам тресту самим повертатися до початого діла. Якщо, розуміється, у їхніх грудях серце, а не камінь.

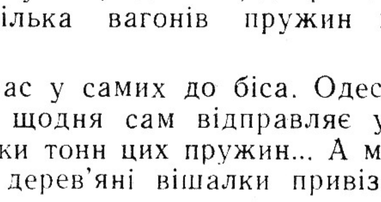

БІСОВЕ ПЛАНУВАННЯ

На станції Одеса-товарна зустрілися начальники поїздів. Обидва везли ешелони з вантажем; один ешелон от-от мав вийти з Одеси, другий, навпаки, щойно прибув до Одеси.

Поздоровкалися. Розговорилися.

— Що привіз, куме?

— Усяку всячину.

— Наприклад...

— Наприклад, крем для взуття. Наш брат, одесит, любить, щоб черевики блищали, як дзеркало. От я й привіз одеситам крему.

— Цікаво! Ти в Одесу крем везеш, а я з Одеси крем вивожу.

— Якого ж ти дідька вивозиш?

— А куди його дівати, коли Одеський завод емалевих фарб випускає того крему тонни!

— Навіщо ж тоді тягати до Одеси взуттєвий крем із Києва, з Криму, з Москви?

— А біс його знає!

Поговорили отак два начальники поїздів, покурили, помовчали, а потім знову заговорили:

— А що ти, куме, вивозиш з Одеси?

— Та різне. Приміром — замазку для вікон.

— А я оце привіз до Одеси кілька вагонів замазки.

— За яким бісом?

— Ні за яким бісом, а за вимогою одеської бази «Укроптгосторгу».

— Та в нас же, в Одесі, ту замазку в кількох місцях роблять. Її з гаком на всі вікна вистачить!

Знову помовчали начальники товарних поїздів. Знову покурили і знову заговорили:

— А що це, — спитав один, — за дротина виткнулася у тебе з вагона?

— Не дротина, а дверна пружина. Подбали ленінградці, щоб у вас, одеситів, двері щільно причинялися. Кілька вагонів пружин надіслали.

— Але їх у нас у самих до біса. Одеський канатний завод щодня сам відправляє у всі кінці світу десятки тонн цих пружин... А може, ти до Одеси й дерев'яні вішалки привіз?

— Вішалки? Для одягу? Так їх же у вас, в Одесі, роблять!

— Це я й без тебе знаю, що роблять, але геть усі вивозять на Харків, Полтаву, Хмельницький, Баку... А до Одеси такі ж вішалки привозять з Мозиря, Калуги. Тільки дуже рідко привозять, і їх тепер немає у продажу.

— Хто ж це у вас так планує товаропостачання?

— Кажуть, одеська база «Укроптгосторгу» А втім — біс його знає...

Гемонський біс! Усе він знає!!

А про деяких торговельних керівників цього, на жаль, ніяк не скажеш.

Ф. АНИСИМОВ,
Б. БОРОДКІН,
працівники Одеського облфінвідділу.

Прислів'я і замітки старого коваля Андрія Квітки

Не забувай
І поважай сьогодні
Все, що зробили
Предки благородні.

*

Мільйони колосків
Злились в безмежну
ниву...
Цим стверджується
Велич колективу.

*

Коли б не руки
Трудові, могучі,
Всю землю вкрили б
Будяки колючі.

*

Бджолу і муху
Не здружить ніколи...
Не терплять ледарів
Трудяги-бджоли.

*

Лише тоді слова
Являють справжнє диво,
Коли звучать
Розумно і красиво.

*

Не журавлем
Принаджує криничка,
А тим, що в ній
Хороша є водичка.

*

Нікчемна іскра,
Сушняком прикрита,
Спалити може
Добру ниву жита.

*

Пузир
На себе натягнув мундир,
І вже нікого
Не взнає пузир.

*

Лиш та людина
Має добру вроду,
Яка завжди
Закохана в природу.

*

Ти часто хвалиш
Ягоду тутешню.
Візьми і посади
Хоча б одну черешню.

*

Хто зневажає
Спорт і фізкультуру,
Той матиме
Кабанячу фігуру.

*

Не говори,
Що кращий ти за всіх.
Це може викликати
Сміх.

*

Старих батьків
Не виганяють з хати,
Бо діти можуть
Досвід перейняти.

*

На голові
Кудельки модно-хитрі,
А в голові?
Гуляють буйні вітри.

*

Якщо тобі
Лазурні далі милі,
Не бійся штормів,
Не лякайся хвилі.

*

Приємний дим
Священного кадила
Годує
Батюшку Мафусаїла.

*

Сектанти сіють
Словеса смиренні
І очищають...
Дурникам кишені.

*

Великі люди
Всі діла хороші
Робили не для себе,
Не за гроші.

Володимир ІВАНОВИЧ.

ПІСКОРОБСТВО

Сирайський колгосп ім. Комінтерну (Козелецький район на Чернігівщині) широко розгорнув будівництво. Нові ферми, будівлі ростуть, як з води. Але самої води для будівництва замало. Потрібне ще дещо, приміром, пісок. А піску в тому колгоспі немає. Біда це не така вже й велика, бо в сусідньому селі, у колгоспі «Зірка», того піску скільки хочеш. Все село на піску стоїть. Майже всі навколишні колгоспи купують там пісок, хоча воно, коли правду сказати, якось не дуже то й гарно піском торгувати. Поїхали в «Зірку» і комінтернівці пісок купувати. Розшукали голову колгоспу, а той з ними й розмовляти не хоче:

— Ні піщинки, ні пилинки, ні порошинки не дам!

— Чому? Поясніть!

І голова «Зірки» дав пояснення в письмовій формі. Наводимо цей «ультиматум», не перекладаючи й жодного значка в ньому не міняючи:

«Правлению колхоза им. Коминтерна.

Правление колхоза «Зірка» с. Савин. Ставить Вас в известность что песок мы отпускаем за деньги а Вашему колхозу отпускать и за деньги не будем в виду того что Вы запретили нашему колхозу и колхозникам молоть зерно и пилять лесоматериал на пилораме».

Дивно, як це й досі в «Зірці» люди землеробством і тваринництвом займаються. Адже, якщо дивитись на пісок очима голови артілі, то можна цілком і повністю перейти на «піскоробство»: за пісок молоти, за пісок пиляти, за той же пісок хліб і сало вимінювати.

А перестануть сусіди пісок на місці купувати — не біда: клунки з піском на плечі і гайда на базар. І хай перед сам голова веде. Його ідея — йому й лантух піску найбільший.

Коли риба мостьося

Текла собі річка Устя помаленьку, а нині ще тихше текти стала, бо вода у ній густішою зробилася від муляки та отруйної грязюки, якою її ось уже кілька літ заливає Шпанівський цукрозавод.

Директора заводу люди батькували, а риба мовчала, дохла собі потихеньку та й усе.

Завод платив штрафи за отруювання річки, директор лаявся:

— Коли ж у тому раднаргоспі згадають про завод та кошти на очисні споруди відпустять?

А риба мовчки дохла... Навіть тоді, коли Львівський раднаргосп у березні 1959 року суворою постановою зобов'язав своє управління будівництва і будівельних матеріалів побудувати поля фільтрації на Шпанівському цукрозаводі, риба не зраділа. Їй уже й дихати не хотілося, не те, що радіти. І лише недавно, коли головний інженер згаданого управління Остудін написав директорові заводу: «...выполнить работы... не представляется возможным...», худий-прехудий щупак скинувся над брудним плесом річечки й вигукнув:

— Щоб вас трясця взяла з таким господарюванням!

То були його перші й останні слова.

Б. НЯНЬЧУК,
головлікар Ровенської облсанепідстанції.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

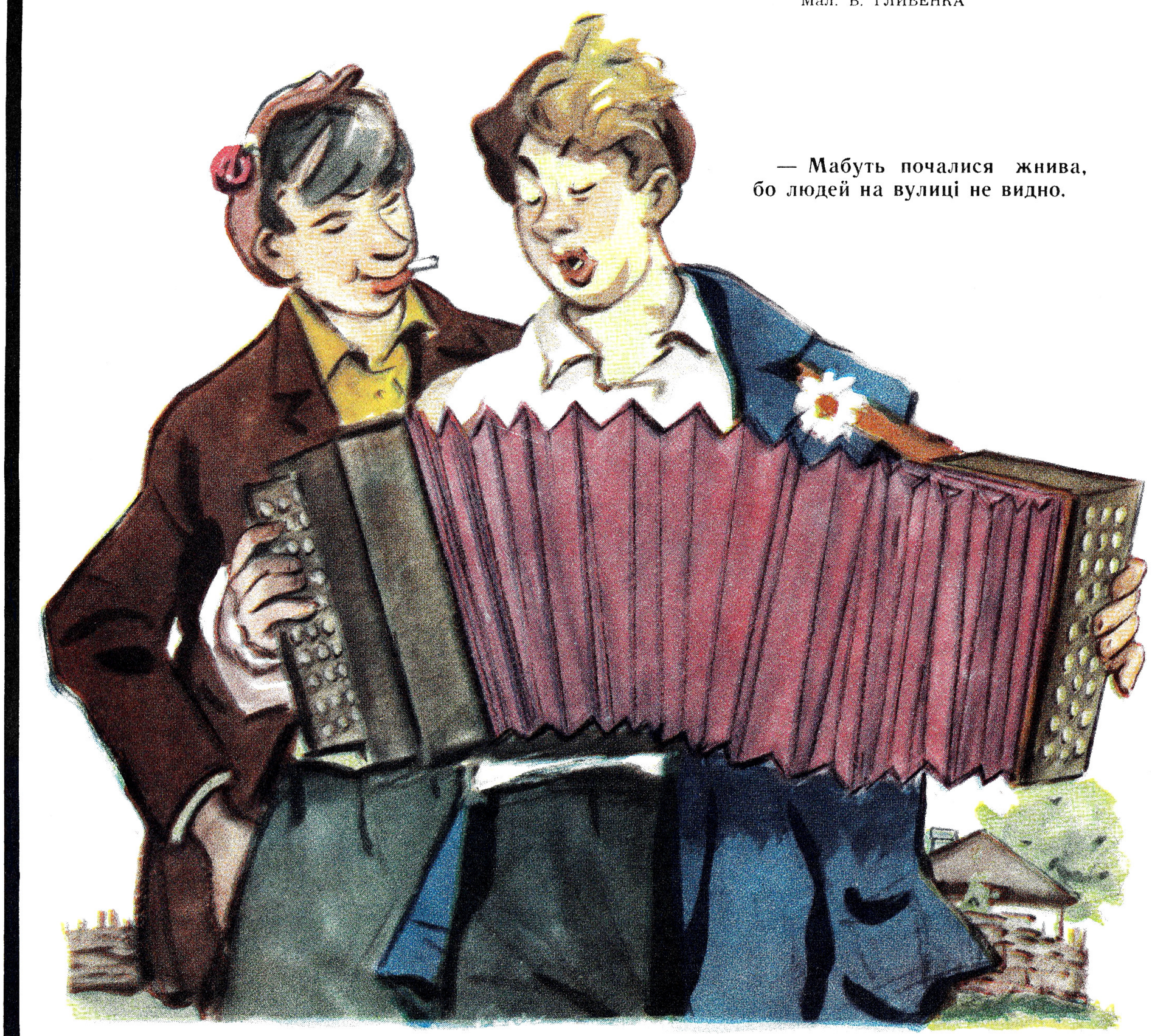

— Мабуть почалися жнива, бо людей на вулиці не видно.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Пісня про Антошу

На заводі мій Антоша
Більш ніким не гудиться, —
Бо в комунівській бригаді
З кращими він трудиться.

Як же радістю своєю
З людьми не поділишся!
Буржуазні пережитки
Хтозна-де й поділися!

Не розлий вода раніше
Був Антоша з чаркою.
Я до нього з чистим серцем,
Він до мене з сваркою...

А тепер не намилуюсь
Я своїм Антошею,
Тільки й чую все від нього:
«Прошу!» та «Запрошую!..»

Знов до мене припадає,
Я в душі вся радуюсь,
А стараюсь буть серйозна,
Наче не догадуюсь.

Дружить він тепер зі мною
Та з літературою.
Слово скаже — зразу видно,
Чоловік з культурою!

Я раніше теж бувала
Трішечки скандальною,
А не зчулася, як стала
Інтелектуальною.

Часто ввечері гуляєм
Над Дніпром під гіркою.
Зву його я місяченьком,
А мене він — зіркою...

Зажили ми, як у пісні,
Душечка до душечки!
Вдвох складаєм і співаєм
Про любов частушечки.

На сади в цвіту, на місяць,
На життя милуємось.
Обнімаємось від щастя,
А тоді цілуємось.

А в піснях, у тих, которі
Нам щодня транслюються,
Скільки я їх пам'ятаю,
Люди не цілуються.

Композитори й поети,
Чи ви совість маєте?
Нащо ялові пісні ви
Людям сочиняєте?

Ми з Антошею пісень тих
Просто харапудимось.
І по-людському, нормально
Любимось і трудимось.

Як же радістю своєю
З людьми не поділишся:
Буржуазні пережитки
Хтозна-де й поділися!

ПОШТОДРАМА

Мабуть, уже й пошті стало не під силу перевозити та переносити оту силу-силенну директив, вказівок, телеграм і поштограм, що їх день у день розсилає своїм підлеглим Станіславська облспоживспілка. І довелося обласному керівництву споживчої кооперації задуматись, що далі робити. Думало, думало і придумало.

Воно (керівництво тобто) почало звертатися до своїх підлеглих поштограмами такого змісту:

«Всім головам правлінь райспоживспілок. Командируйте (дата) вашого працівника одержанням різної пошти. Юрах».

От тільки невідомо, чи подумав заступник голови Станіславської облспоживспілки т. Юрах про розмір торб, у яких посланці з периферії перевозитимуть його вказівки.

Є підстави гадати, що звичайної торби для таких перевезень буде замало. Потрібні товарні вагони.

На випадок, коли в тих вагонах виявиться якась порожнина, її можна буде заповнити милом, оселедцями або гасом.

На них, кажуть, теж є попит на периферії. Не тільки — на вказівки...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

Професорові Білому не давала спати настирлива ідея: чим би це себе прославити і людей здивувати? Вирішив він за відгодівлю свиней взятися, так заявивши: «Для свиней добрий апетит — це головне. Я їх фізкультурою примушу займатися, щоб апетит нагулювали». І зразу ж — за діло. Свині у нього і через бар'єри стрибали, і смугу перешкод долали, і по-пластунськи повзали. Апетит нагулювали, а сала ніяк нагуляти не могли. Не здавався професор: «Я всім доведу...» І довів... свиней до того, що стали вони скакунами.

Тепер від усіх іподромів до нього заявки надходять, бо кінь в порівнянні з його скакунами — суща черепаха.

Кабани-скакуни.

ПОШТА ПЕРЦЯ

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ти певне чув казочку про дивака, який носив на плечах мітлу і лопату. Побачивши десь сміття, дивак змітав його на лопату і кидав попереду себе. І так без кінця-краю.

Досвід цього дивака перейняли працівники Київської саночистки. Везуть вони сміття з Києва і звалюють його на шосе між селами Пирогів — Чапаєвка, серед мальовничої природи, на шляху до Кончі-Заспи та інших місць відпочинку.

Запитай, Перче, як тепер працівники саночистки виловлюватимуть мух, що хмарами починають літати над тим сміттям.

Методами того дивака з лопатою і мітлою чи оригінальнішими методами?

А. ЧИРИКАЛОВ,
начальник будинку відпочинку «Вільний».

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Підвисоцька районна друкарня одержала бомагу. Бомагу не просту, а довгождану. І написано було в тій бомазі, що для друкарні в першому кварталі занаряджено дизельне паливо і що його можна одержати на Уманській нафтобазі. Забігали, заметушилися ми — де б автомашину позичити перевезти те паливо. Нарешті, вибігали машину і гайда до Умані.

Приїхали, нафтобазу знайшли, бочки наставили — наливайте!

— Е-ге, наливайте! Та й швидкі ж ви! Наряду вашого у нас немає...

— Як немає?

— А отак!

Поскаржилися ми до Кіровоградського обласного видавництва та до обласного управління культури. Але замість відповіді одержали паливну рознарядку на другий квартал. І це добре! Знову позичили машину, знову до Умані поспішаємо, знову бочки наставляємо і знову наряду нашого на нафтобазі немає. Вхопили ми шилом дизпалива та й знову додому.

Цікаво, хто ж це в обласному управлінні культури з нами в піжмурки грається? Чи, може, там думають, що в нас тільки й роботи, що з Підвисокого до Умані на чужих машинах кататися?

Ф. СЕКРЕТАРЮК,
бухгалтер Підвисоцької районної друкарні.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Що б ти сказав про того роботягу, який, виточуючи кілограмову деталь, настругав 1,5 кілограма стружки? Посміявся б з нього? Дарма...

Наш завод за планом 1-го кварталу цього року витратив 200 кілограмів міді. А знаєш, скільки нам запланували здати мідного лому? 300 кілограмів! На кілограм продукції півтора кілограма брухту! Так запланував Дніпропетровський раднаргосп. Приблизно у таких же пропорціях він планує нам здачу брухту і по інших кольорових металах. Йому мало діла до того, що за невиконання плану здачі кольорового лому заводові доводиться платити величезні штрафи.

А поцікався-но, Перче, чи часом не потоншали пальці у деяких заповзятих плановиків Дніпропетровського раднаргоспу. Нам здається, що потоншали, бо план здачі металолому вони висмоктують виключно з пальців.

Є. ТКАЧЕНКО,
заступник директора заводу селенових випрямлювачів.
м. Дніпропетровськ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

СИЛАЧ

Батько з сином збирають сіно. Батько на гарбі, син долі. Стоячи на копиці, син з великим зусиллям вириває вилами з-під ніг лише невеличкі жмутики сіна. Держак в його руках гнеться підковою. Раптом — трісь!..

— Тату!..

— А що там таке? — обізвався старий зверху.

— Дивіться, — вигукнув син, витираючи піт, — дивіться, тату, який я сильний... — додав він, показуючи поламаного держака.

— Ні, сину, — відповів батько, — ти не сильний, а дурний.

Повідомив О. К. РАДЧЕНКО, с. Мала Лепетиха, Великолепетиського району, Херсонської обл.

ЦИГАН І СИН

Ішов колись циган з сином у далеку дорогу. Довго йшли вони, аж малий циганчук стомився.

— Ой, татку, я не дійду, — застогнав він.

— Дійдеш...

— Ні, не дійду, таточку.

— А я тобі кажу — дійдеш. Пішли.

Та, пройшовши трохи, малий циганчук упав і більше не підвівся. Подивився циган на нього і сказав з сумом:

— Я ж казав, що дійдеш.

Повідомив В. П. КИРИЧЕНКО, селище Дубова, Розважівського району на Київщині.

ОТО ПОДЯКУВАВ...

Обізвав якось мужик попа дурнем. Розсердився піп, потягнув мужика до суду.

— Як же ти смів, — питає суддя мужика, — образити батюшку?

— А хіба це образа, коли дурневі сказати, що він дурень? — запитав мужик.

— Образа, — каже суддя, — та ще й велика...

— А якщо на дурня сказати, що він розумний, це буде образою? — цікавиться мужик.

— Ні, — каже суддя. — Образи в цьому немає.

— Якщо так, — каже мужик, — то дякую вам, розумний пане, за роз'яснення.

Повідомив О. БРЕУС, м. Шостка, Сумської області.

ЖОДНОЇ ЛЮДИНИ

Це було на Західній Україні за часів панської Польщі. Під час виборів питається кум у кума:

— А що, куме, були ви на зборах?

— Та ніби був... Заглянув туди...

— Гм, як же так... Адже, кажуть, що люди не зійшлися і збори не відбулися?..

— Авжеж не відбулися... Сказав же я, — заглянув лиш туди, а там не було жодної людини. Сама поліція...

Повідомив Р. Т. САГАН, м. Тернопіль.

БРЕХУН І ПІДБРЕХАЧ

Ішли дорогою брехун і підбрехач. Побачив брехун стовпа, так метрів за п'ятнадцять, і каже підбрехачеві:

— Подивись, он на стовпі сидить муха.

А той став, придивився і додав:

— А й справді сидить, та ще й без одного ока...

Повідомив В. І. АНИСИМОВ, м. Полтава.

СОЛОДКОГО...

— Мамо, дай мені цукру, — просить карапузик.

— Якого тобі?

— Солодкого.

Повідомив Г. С. ЛИТОВЧЕНКО з с. Рожни, Броварського району, Київської області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Мед продає, а сам кізяки їсть.

—

— Як живеш? — Нічого собі — колись плював на землю, а тепер на бороду.

—

Коли є курочка, то добрий обід зварить і дурочка.

—

Хай муж буде як ворона, аби була оборона.

—

Для того муха на світі, щоб лініві удень не спали.

—

Думай головою, а не черевиком.

—

Доки був голоден — робить був негоден, а як ся наїв, то лиш бим сидів.

—

У доброго мужа жона, як ружа, а у проклятого, як у чорта рогатого.

—

Де начальства ціла рота, там виходить пшик робота.

—

Як задумав женитися, то вже пізно учитися.

—

Він такий богомільний, що хреститься обома руками.

—

Куріть багато на здоров'я — скоріше помрете.

Повідомив М. Л. КОЛЕСНИК з м. Здолбунова, Ровенської області.

Мал. Л. КАПЛАНА

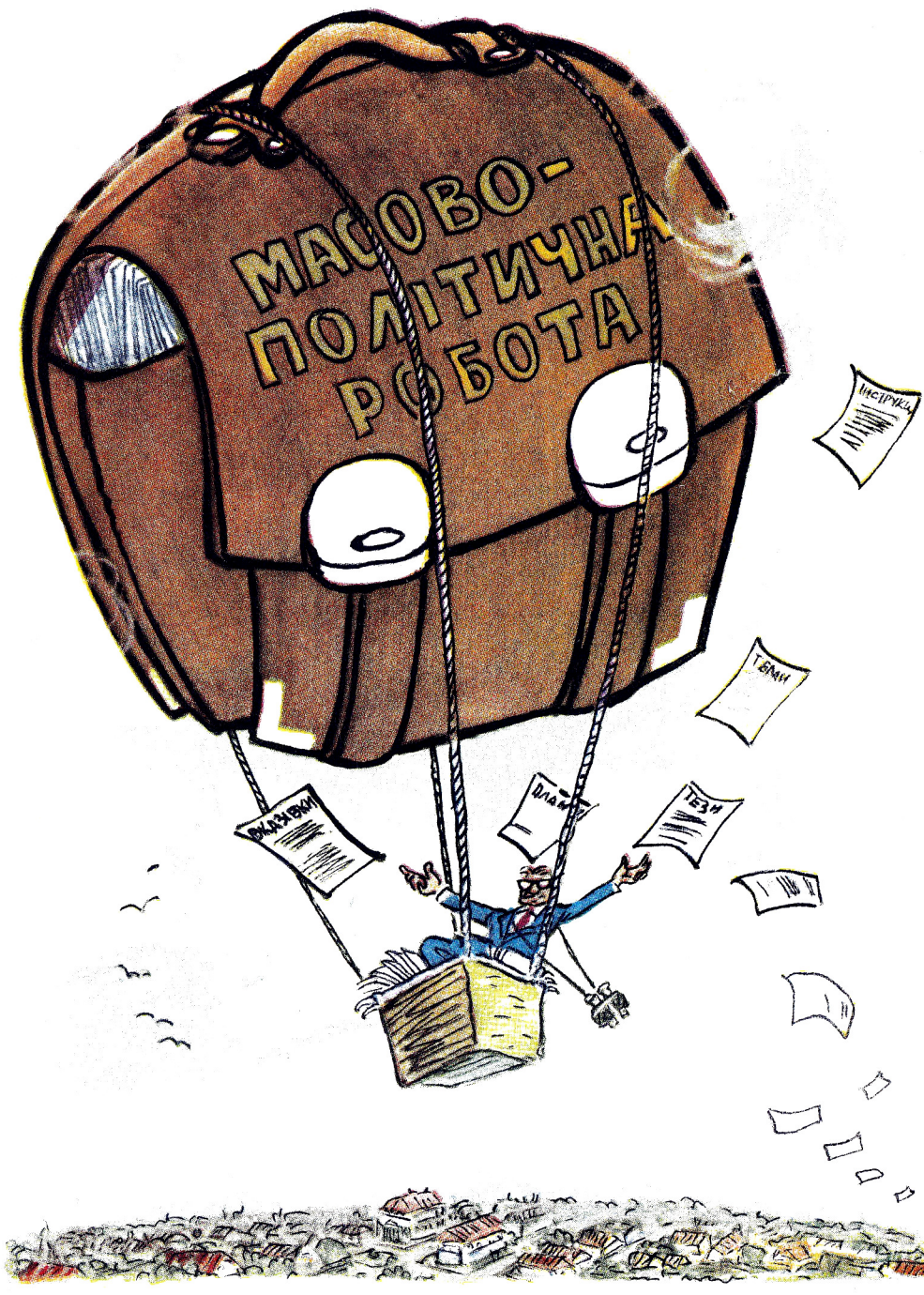

На високому рівні.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Можеш піти з бабою до церкви, але пам'ятай, що бога немає і ніколи не було!

perec·ua.

Мал. Л. БОЙКА

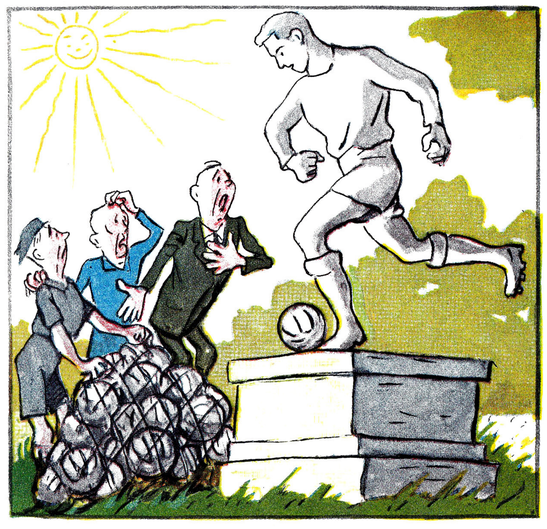

Керівники Київського «Динамо»: — Виручай, браток, іди грати за нашу команду!

РУЛЬОВЕ ОБЛУПРАВЛІННЯ

У Харкові є технічне училище № 4. А за сімнадцять кілометрів од Харкова, в Дергачах, — ремісниче училище механізації сільського господарства № 2. Обома училищами керує Харківське обласне управління трудових резервів.

Не знаємо, як керує, але чим керує, догадатися неважко — рулем.

— Ліво руля! — скомандував начальник облуправління трудрезервів т. Зюзь, пронюхавши, що технічне училище № 4 одержало легкову автомашину «ГАЗ-69».

Директор технічного училища команду зрозумів вірно: він круто завернув автомобіля й підкотив просто під вікна заступника начальника облуправління трудрезервів т. Снігірьова.

Той як вийшов з кабінету, як сів у машину, так більше вилазити з неї й не захотів.

Але вилізти довелося. І от чому. За штатним розписом обласне управління має тільки одного шофера. Він возить начальника управління т. Зюзя.

Для його заступника, для т. Снігірьова тобто, ні машини, ні шофера ніякими штатами не передбачено. А їздити на машині ой як хочеться...

От машину й приворожили: числиться вона за технічним училищем № 4, а їздить нею т. Снігірьов.

А як же ставка для другого шофера?

Ставку знайшли у... чужому штатному розписі.

А коли знайшли, то й прогримів новий наказ начальника обласного управління трудових резервів.

«Наказую, — написав т. Зюзь у своєму наказі № 343:

1. Директорові технічного училища № 4 тов. Блінкіну Б. Є. передати ремісничому училищу механізації сільського господарства № 2 легкову автомашину «ГАЗ-69»—ЧХ 29-16.

2. Директорові ремісничого училища механізації сільського господарства № 2 т. Воронініну прийняти від технічного училища № 4 автомашину».

Наказ, було виконано негайно. Один здав... папірця, другий його прийняв. Легкова машина «ГАЗ-69» за № ЧХ 29-16 як була, так і залишилася у т. Снігірьова, а шофер, який возить заступника начальника облуправління, одержує зарплату в ремісничому училищі № 4.

Отаке воно, оте рульове облуправління!

Є. ДІДЕНКО,
заврайфінвідділом.

Дергачі,
Харківської області.

Останнє слово підсудного
(стенограма)

Громадяни судді!

Громадяни народні засідателі!

Тут, на судовому засіданні, мені було закинуто багато тяжких обвинувачень: говорилося, що я шахраював, обкрадав народ і державу, а на крадені гроші купував собі дорогоцінні речі, всілякі предмети розкоші, гуляв...

Що я можу сказати на це?

Так, дійсно, крав, шахраював, розкошував на нетрудові гроші.

Але чи винен я в цьому, громадяни судді?

Ні, я винним себе не визнаю.

Тут прокурор у своїй обвинувальній промові вимагав, щоб мене посадили в тюрму. Але — за віщо? За віщо, я питаю. Чим я, скажімо, гірший за Михайла Юхимовича Ходорковського, директора магазина № 1586 першого Київпромторгу?

Чи бував коли-небудь громадянин прокурор дома у Ходорковського на вулиці Рогнединській, № 2? Отож. А я бував. І дещо бачив.

Бачив такі дорогі меблі, такі кришталеві сервізи, такі килими і дорогоцінні хутра, ціна яким не тисячі, а десятки тисяч карбованців.

Бачив я також і «Побєду» Михайла Юхимовича. Не ту, що він купив у 1955 році, а ту, що придбав оце недавно. Михайло Юхимович Ходорковський буквально смітить грішми, впевнено крокуючи від «Побєди» до «Побєди». А чи хто хоч раз спитав, як це йому так вдається при його скромній зарплаті в 900 карбованців на місяць? Ви питали, громадянине прокурор?!

СУДДЯ. Підсудний, з запитаннями можна звертатися під час судового слідства. Зараз вам надано останнє слово, отже — говоріть по суті.

ПІДСУДНИЙ. Я по суті й кажу: я питаю, чому це я повинен сідати в тюрму, а люди, які вкрали в десятки разів більше, ніж я, про тюрму й не думають, спокійно сплять собі у розкішних ліжках «пташине око», живуть, як у бога за пазухою, роз їжджають на власних комфортабельних автомашинах?..

До речі, коли вже зайшло про власні машини, то хіба можу я обійти Григорія Петровича Вінницького.

Ви, громадяни судді, можливо, знаєте, що в Києві є Рентгенорадіологічний інститут. Так от, у цьому інституті помічником директора по господарській частині працює мій друг і соратник Вінницький. І як працює, бісова душа! Чудотворець! Факт! З нічого робить гроші. Візьме в одну руку папірець, до другої олівця, сам щось напише, сам за когось розпишеться і — мерщій до каси гроші одержувати.

Щоправда, не завжди мій друг Вінницький розписується тільки на фальшивих документах. Двічі на місяць він чесно, благородно, як і всі працівники інституту, ставить свій підпис у відомостях на зарплату. Аякже. 690 карбованців на дорозі не валяються! З цієї ж зарплати мій друг Вінницький і купив собі «Волгу» за 40 тисяч карбованців.

Що то значить — ощадливість!

Був би і я таким, можливо, теж сидів би на м'яких пружинах, за кермом, а не на оцій твердій лаві.

Та що там говорити! Якби мене з дитинства привчили до ощадливості, то мав би я тепер і власне обійстя, і, запевняю вас, не гірше, ніж у Катерини Михайлівни Седової.

Ви, громадяни судді, може, бували коли-небудь на Гвардійській вулиці? Може, бачили там високочений паркан, а за ним — новий великий будинок під номером 30? Багато-хто каже, що це будинок — з ковбаси, але то, розуміється, дурниці: сліпому, й тому видно, що будинок з цегли, і що ціна йому не менше 200 тисяч карбованців.

Дехто не вірить, що такий будинок могла спорудити людина,

яка одержує 790 карбованців на місяць. Але це чиста правда. Катерина Михайлівна Седова саме стільки й одержує, працюючи в ковбасному цеху Київської кулінарної фабрики.

До чого я все це веду, громадяни судді?

До того веду, що людина, яка вміє берегти копійку, багато чого може досягти в житті. А я — не вмію. Я — що вкрав, те й розтринькав.

Правда, крадучи і розкидаючи гроші, я не гадав, що мене можуть за це посадити на лаву підсудних. Адже ж є чимало таких, які живуть явно не на заробітну плату, а ніхто в них не питає, звідки ті гроші в них беруться.

Я закінчую своє останнє слово, громадяни судді. Я визнаю, що крав, шахраював, залазив у державну кишеню, як у свою. Але винним я себе не визнаю. Перед лицем правосуддя заявляю, що у всіх моїх тяжких злочинах винен... прокурор.

(Пожвавлення в залі. Сміх).

Так, так, прокурор. Бо коли б прокурор не спускав свого ока з тих, що беруть значно ширший розмах, ніж це їм дозволяє зарплата, коли б він кожному такому типові не давав спуску, то небагато знайшлося б охочих наслідувати їх приклад.

Прошу суд зважити на те, що я — жертва поганого прикладу, і застосувати щодо мене не дуже сувору кару.

(Суд іде на нараду. Всі встають. Підсудний сідає... Сідає фундаментально).

Застенографував
Г. БЕЗБОРОДЬКО.

НИТКАМ ГОРЕ

Комбінезон, спецівка, тілогрійка дуже істотно відрізняються від святкового костюма або шлюбного плаття. Вони виконують абсолютно різні функції. Шлюбне плаття переважно одягається раз у житті, святковий костюм — трохи частіше — щонеділі. А комбінезон або спецівку робітники одягають шість разів на тиждень. От вам і різниця. Всі це, звичайно, знають і найсміливіше те, що забувають про це ветерани голки і наперстка. Кравці, швейники забувають. Коли доходить діло до дорогого костюма, чи знову ж таки до шлюбного плаття, тут їхні таланти розквітають небаченим цвітом. Стьожечка до стьожечки, рубчик до рубчика, фестончик до фестончика — і з'являється на світ божий шедевральний витвір кравецького мистецтва.

А скільки журналів мод виходить, а скільки виставок влаштовується! На службі у мод і кінохроніка, і телебачення, і сторінки журналів! Які ж то красуні в розчудесних платтях, які ж то красені в елегантних костюмах дивляться на нас з екранів кіно і телевізорів, з сторінок журналів!

Подивишся на них — і складається таке враження, що красуні ті щодня весілля справляють, а в красенів по сім неділь на тиждень.

Невже ж таки вони нічого не роблять?

Брехня! Роблять і добре роблять, бо красуні і красені — це наші ж таки робітники й робітниці. І шість днів на тиждень, по вісім годин щодня вони одягнені зовсім не так. А як? От про це й забули і в Будинку моделей, і в Міністерстві торгівлі, і на підприємствах легпрому.

Якось у травні цього року в Києві, на заводі верстатів-автоматів, було влаштовано виставку спецодягу. Будинок моделей (директор т. Хорошко О. П.) не поскупився і показав товар лицем. Шістдесят п'ять зразків робочого спецодягу було експоновано. І тут-то й виявилось, що ветерани голки і наперстка абсолютно забули істотну різницю між фрачною парою і комбінезоном. Подивився на один-другий експонат і не відразу второпаєш, що воно таке. Візитка? Вечірній смокінг з «чортової шкіри»? Венгерка австро-угорського кавалериста? Чи, може, костюм для гри у гольф? Аж ні, виявляється, що це просто-напросто робітнича куртка.

А тепер уявіть собі, що оці-от експонати запущені в серійне виробництво, і через деякий час робітники одержали їх.

Одягтись до гудка з допомогою близьких та сусідів ще так-сяк зуміли — замотузувалися, засупонилися. Але ж обідати в промаслюному комбінезоні не будеш. Треба зняти його. Зняти не так просто. Поки розмотузишся та розсупонишся, не тільки апетит пропаде, а й обідня перерва скінчиться.

Знову ж таки, вибачайте, коли треба піти у те місце, куди цар пішки ходив, як тут бути? От і заковика. Кожному робітникові при такому комбінезоні треба мати двох асистентів. Одного для замотузовування і розмотузовування, другого для засупонювання і розсупонювання.

Через це з 65 зразків моделей спецодягу робітники схвалили лише 12. Комбінезонам ще більше не повезло. З 10 моделей не змогли робітники жодної вибрати.

Чомусь все це дуже мало турбує і директора Будинку моделей Хорошка і головного інженера Титову.

Влаштували виставку — і за те спасибі. Так, як той півень, що кукурікнув, а там хай хоч і не розвидняється.

Дивно, що всі зразки (навіть схвалені робітниками) випущені в світ «тиражем» в... один примірник. У серію не запущені, на більшість з них немає технічної документації.

А тимчасом швейні фабрики випускають комбінезони і спецівки, від яких робітники і руками, і ногами відхрещуються.

Від такого шиття тільки ниткам горе. І, звичайно, грошам.

Г. ТРЕГУБЕНКО,
інженер заводу верстатів-автоматів.

м. Київ.

В КОНСТРУКТОРСЬКОМУ БЮРО ПЕРЦЯ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

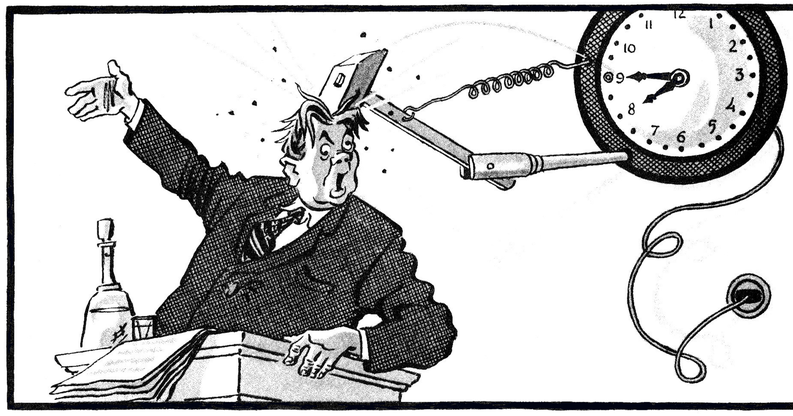

Годинник з боєм або регламентний апарат.

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА.

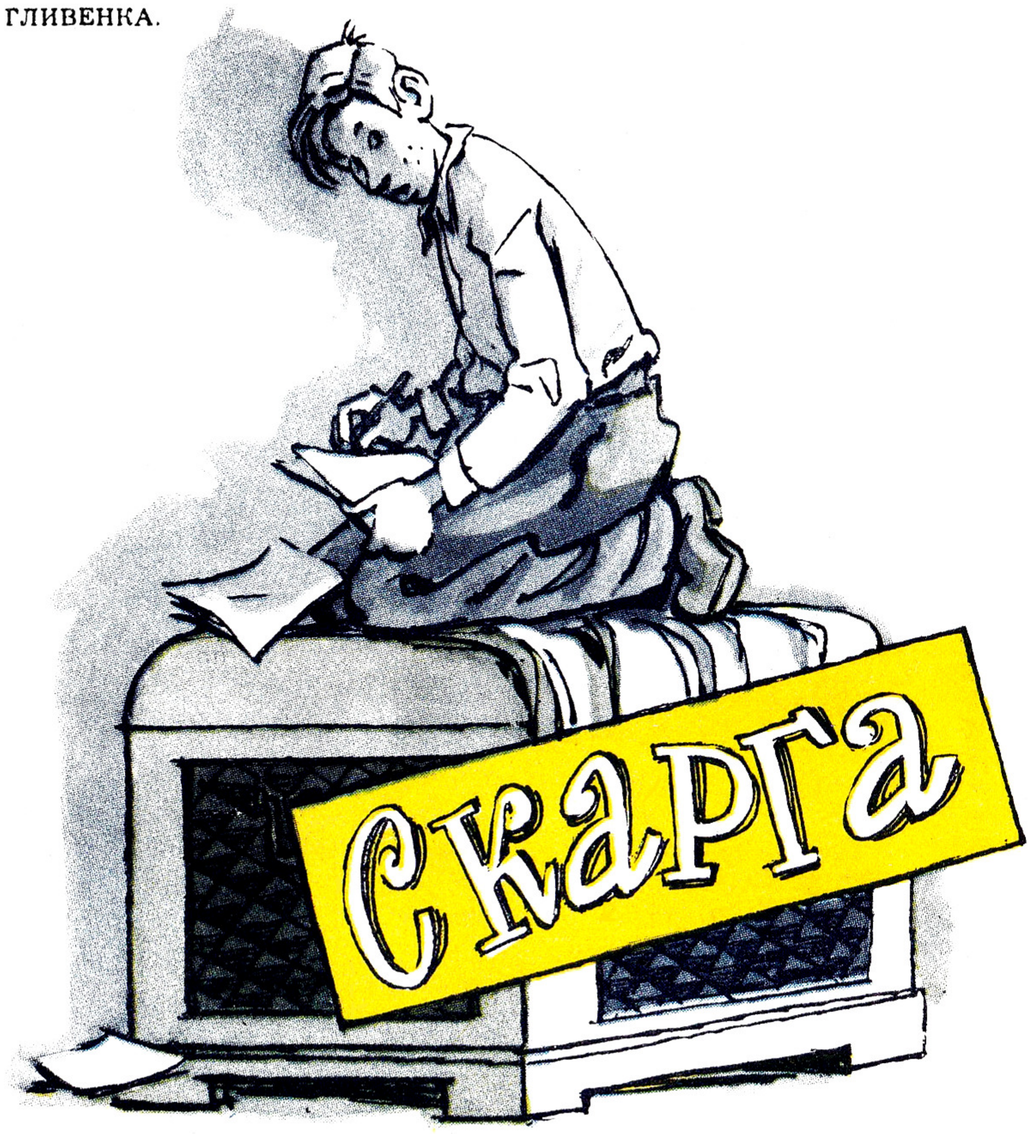

Демид Перепелиця писав листа. Писати було незручно, бо сидів Демид не за столом, як годиться, а в куточку на скрині, скорчивши ноги і перегнувшись вперед.

Таку позицію Демид зайняв навмисне, з метою конспірації. За столом готував уроки його менший брат, п'ятикласник Петрик, і Демидові не хотілося, щоб той знав, над чим він трудиться.

Юнак раз у раз поглядав у бік Петрика і інстинктивно прикривав рукою написане. Чуб у нього розкуйовдився, упав на лоба, обличчя почервоніло, на м'ясистому носі виступили краплинки поту.

А Петрик з незалежним виглядом сидів за столом, розв'язував задачки і вдавав, що його, крім цих задачок, ніщо в світі більше не цікавить. Та це так тільки здавалося. Насправді, Петрикові дуже кортіло дізнатися, що ж пише брат: «Мабуть, знову листа до Ярини», — думав він.

Зацікавлення у Петрика зростало. Нарешті, він не витримав, виліз з-за столу і з байдужим виглядом попрямував до відривного календаря, що висів над скринею.

Демид догадався про намір Петрика, прикрив рукою списаний аркуш паперу.

— Тобі чого? — недружелюбно запитав він брата.

— Хочу подивитися, яке число в п'ятницю буде, — збрехав Петрик.

— Не можеш вирахувати, грамотій, — промовив Демид.

Загинаючи листочки календаря, Петрик скоса поглядає на списані аркуші. Демид помітив це і закричав:

— Мамо! Заберіть його звідси, бо я йому такого дам календаря, що до нових віників пам'ятатиме.

— Що трапилось, чого ви тут не поділили? — ввійшла мати з другої кімнати.

— Він підглядає, а потім розмеле по всьому селу, тоді знаєте, що мені за це буде? З світу зживуть!..

— Хто? За що? — злякалася мати.

— За листа, — відповів таємниче Демид. — Скаргу у вищу інстанцію пишу. Будуть пам'ятати Демида Перепелицю.

— Хто пам'ятатиме? Про що ти говориш? Яку скаргу? На кого? — сплеснула руками мати.

— На кого! На кого! Потім взнаєте. На керівників села: на голову колгоспу, голову сільської Ради, на секретаря райкому комсомолу... Будуть знати... — загадками говорив Демид.

І раптом він побачив Петрика. Той стояв і слухав, аж рота роззявив. На обличчі у Петрика було написано безмежне зацікавлення.

— Геть!!! — гаркнув на нього Демид. — Стоїш, вуха розвісив. Тільки писнеш де — в'язи скручу...

Та на Петрика, видно, не дуже вплинули братові погрози.

Хвицнувши ногами, як двомісячне теля, він зірвався з місця і вибіг на вулицю. А Демид перебазувався на порожній стілець і знову взявся за перо:

«...Молоді в нашому селі повно, одних тільки комсомольців з п'ятдесят душ буде, а ніде їм подітися, нудьга заїдає, бо клуб, як зазначено вище, хоч великий, та до пуття недоведений. На стінах штукатурка в кількох місцях облупилася, плакати повідліплювалися, музичні інструменти порозсихалися, є в клубі стільці, та й ті поламані. Сядеш на нього, вибачайте, а він рипить, аж сусіди оглядаються.

Сміття в клубі повно: на підлозі лушпиння з соняшників, папірці з цукерок, недокурки валяються. І нема кому того сміття вимести. Ніхто до нас не приїжджає, ніхто допомоги не хоче подати...

Один раз з моєї ініціативи ми вже обговорювали питання про сміття в клубі на засіданні комітету комсомолу, бо я також членом комітету состою, за культурно-масову роботу одвічаю. А Васька Дремлюга, наш завідуючий клубом, каже: «А що я можу зробити, коли прибиральниця за власним бажанням з роботи звільнилась, пішла в ланку працювати, а більше нікого не можемо знайти на її місце».

А голова колгоспу Махтей Соломотряс не хоче нам допомагати робочою силою, та ще й кепкує: «Як вам не соромно!» — каже. А чого нам соромитись? Ми, молодь, своє требуємо...»

Демид перечитав написане, подумав трохи і продовжував:

«А ще повідомляю Вас, що в нас і хулігани на селі водяться. Якось Митька Горобець, столяр наш колгоспний, приліз п'яний і став таке городити, що аж вуха в'януть. Ну, звісно, дівчата потихеньку, помаленьку, одна за одною і висотались у коридор. Кому охота п'яного слухати? А він верзе, а він несе та ще й примовляє. Повірите, нам, хлопцям, і то противно стало слухати. І ми теж змушені були покинути залу. І хоч би там Митьки того, а то так, тільки одна назва, що чоловік: з півершина від землі! А всім вечір зіпсував, додому порозходились».

«...Надворі біля клубу у нас не краще, як у клубі, — писав далі Демид. — У паркані хтось дві дошки відломив. І тепер у ту дірку Килинин цап лазить і молоденькі деревця об'їдає, які нам школярі ще весною посадили. І немає кому тих двох дощок прибити

Те ж саме можу сказати Вам про наш спортивний майданчик. У драбині (тій, що по ній на руках підтягуються) щабель відірвався. Через це наш групорг з тваринницької ферми Савка Окунець вже раз гепнувся об землю і бока собі прибив. Але драбини так ніхто й не прийшов полагодити. Вже з рік стоїть без щабля... А тому прошу вас від імені всього нашого комітету комсомолу — приїдьте і допоможіть нам, а голову нашого колгоспу Махтея Соломотряса в «Перчицю» протягніть, а заразом всипте і секретареві райкому комсомолу за те, що помочі нам не оказує...»

Демид поставив крапку, акуратно розписався, перечитав ще раз написане і, задоволений своїм творінням, вийшов з хати.

«Ну, тепер хай начуваються! Я їм покажу, де раки зимують!» — співала його душа.

Залишилось опустити конверта у поштову скриньку. До пошти — недалеко. Вона міститься якраз проти клубу. Щоб скоротити шлях, Демид вирішив піти навпростець, через сільський вигін. Колись, у дитинстві, на цьому вигоні він любив гратися з своїми ровесниками у м'яча. Тепер місце тих, хто виріс, зайняли нові малюки. З самого ранку і до вечора тут стоїть дитячий гомін.

Та сьогодні Перепелиця не впізнав вигону. За той тиждень, протягом якого Демид не навідувався сюди, все змінилося. На футбольному полі по один і по другий бік стояли справжні ворота з дерев'яних стовпчиків, з перекладиною. Щоправда, без сітки. Краї футбольного поля були відмежовані, як на справжньому стадіоні.

Демид аж рота роззявив з несподіванки. Він поманив до себе пальцем вільного від гри футболіста і, кивнувши в бік поля, запитав:

— Хто це вам зробив?

— Самі! — неохоче відповів хлопчик, спостерігаючи за грою.

— Як?

— Руками... — відповів хлопчик.

— А хто вам... робочу силу давав?

— Ми самі були робочою силою... — кинув хлопчик і побіг.

— Самі... — Сплюнув сердито. І попрямував на пошту.

Яків РЕКРУТ

м. Вінниця.

Нотатки
ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

РЕКОМЕНДАЦІЯ КАЛЮЖІ

Ця калюжа лежить перед студентським клубом Колумбійського університету у США. Новаки, що бажають вступити до студентського клубу, повинні для потіхи старих членів клубу поборотися в цій калюжі. По тому, як вони виберуться з калюжі мокрі, вкриті з голови до ніг грязюкою, їх приймають у члени студентського клубу.

Що й казати, солідна рекомендація!

ВЕСЕЛЕ ЖИТТЯ

Деякі боннські газети намагаються довести, що Західний Берлін став тепер найвеселішим місцем у Європі і не поступиться в цьому ні Парижу, ні Лондону, ні будь-якому іншому місту. Що ж веселого знайшли боннські писаки в Західному Берліні? Як повідомляє газета «Телеграф», за останні три місяці в Західному Берліні було лише 947 спроб самогубства. Газета навіть старанно підрахувала, що цих спроб припадає по 316 на місяць, по 10 — на день. Отже, кожні дві години «веселий» західноберлінець ладнає собі зашморга. «Телеграф» навіть не приховує від читачів, що люди тут намагаються вкоротити собі віку, бо не мають роботи, житла, хліба.

Як відомо, Західний Берлін входить до боннської економічної системи, яку ті ж писаки називають «економічним чудом».

Чи не від цього «чуда» лізуть у зашморг західноберлінці?

ЩЕ ОДИН «РЕКОРД»

«Ми — країна рекордів!» — кричать про Сполучені Штати пропагандисти американського «способу життя». І справді, яких лише «рекордів» тут уже не встановлювали! І танцювали без перепочинку по кілька діб, і стояли на голові найдовше за всіх на світі, і на-віть котили носом горіхи через усе місто! Чого тільки не роблять люди, щоб заробити на хліб в заокеанській країні «необмежених можливостей»!

Тепер цей пишний реєстр американських «рекордів» поповнився ще одним. Його встановив диктор однієї американської радіостанції Дік Александер. Новий «рекордсмен» підрядився не спати протягом десяти діб.

Дік Александер навіть перевершив свою обіцянку. Він не спав усі десять діб, та ще й чотири години.

Не шкодуючи грошей на рекламу, спритні антрепренери зуміли зібрати чимало охочих подивитися, як це людина не спатиме десять діб. Дік Александер не спав, любителі сенсацій аж дерлися до приміщення, де встановлювався новий «рекорд», а грошики так і пливли до кишень спритних бізнесменів. Бізнесмени теж не дрімали.

ВИРАЗНИЙ КОМЕНТАР

Американська пропаганда ретельно доводить, що іранці не мають у цілому світі кращих друзів, ніж їх заокеанські «покровителі». Тегеранський кореспондент однієї з великих нью-йоркських газет, описуючи свою подорож по Ірану, аж захлинався, розповідаючи про нібито щире і дружнє ставлення іранців до американців.

Не встигла ще газета закінчити друкування тих кореспонденцій, як жителі великого іранського міста Тебріза дуже виразно «прокоментували» твердження американського писаки. Вони влаштували велику антиамериканську демонстрацію.

Демонстранти зібралися під вікнами американського консульства і довго вигукували відоме «привітання»: «Янкі, забирайтеся додому!» А на додаток тебрізці побили консульські шибки...

І все це робилося справді дружно і щиро!

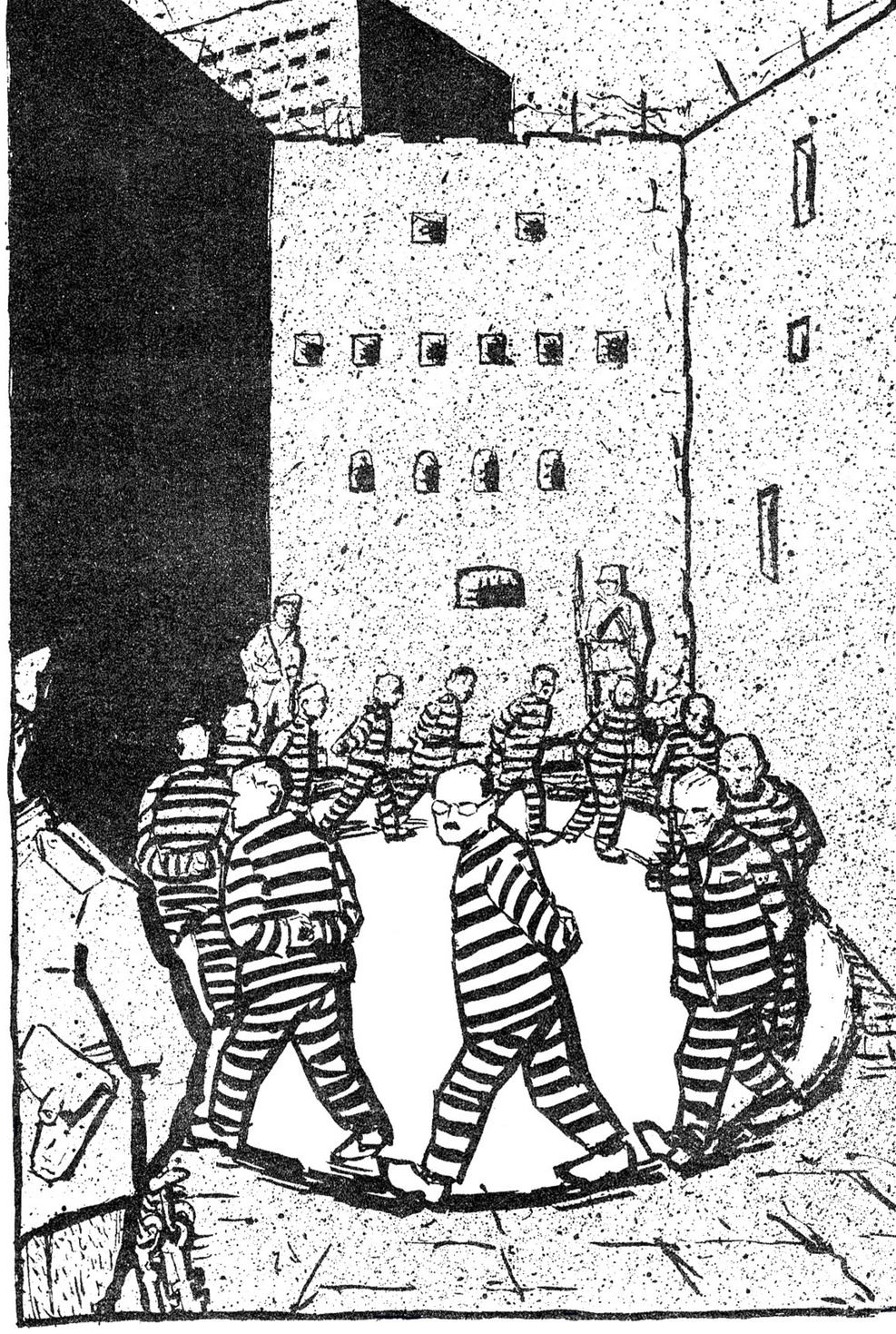

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Протягом кількох місяців у Греції було заарештовано 50 письменників, видавців та перекладачів. **(З газет).**

Літературні кола Греції.

Мал. А. БАЗИЛЕВИЧА

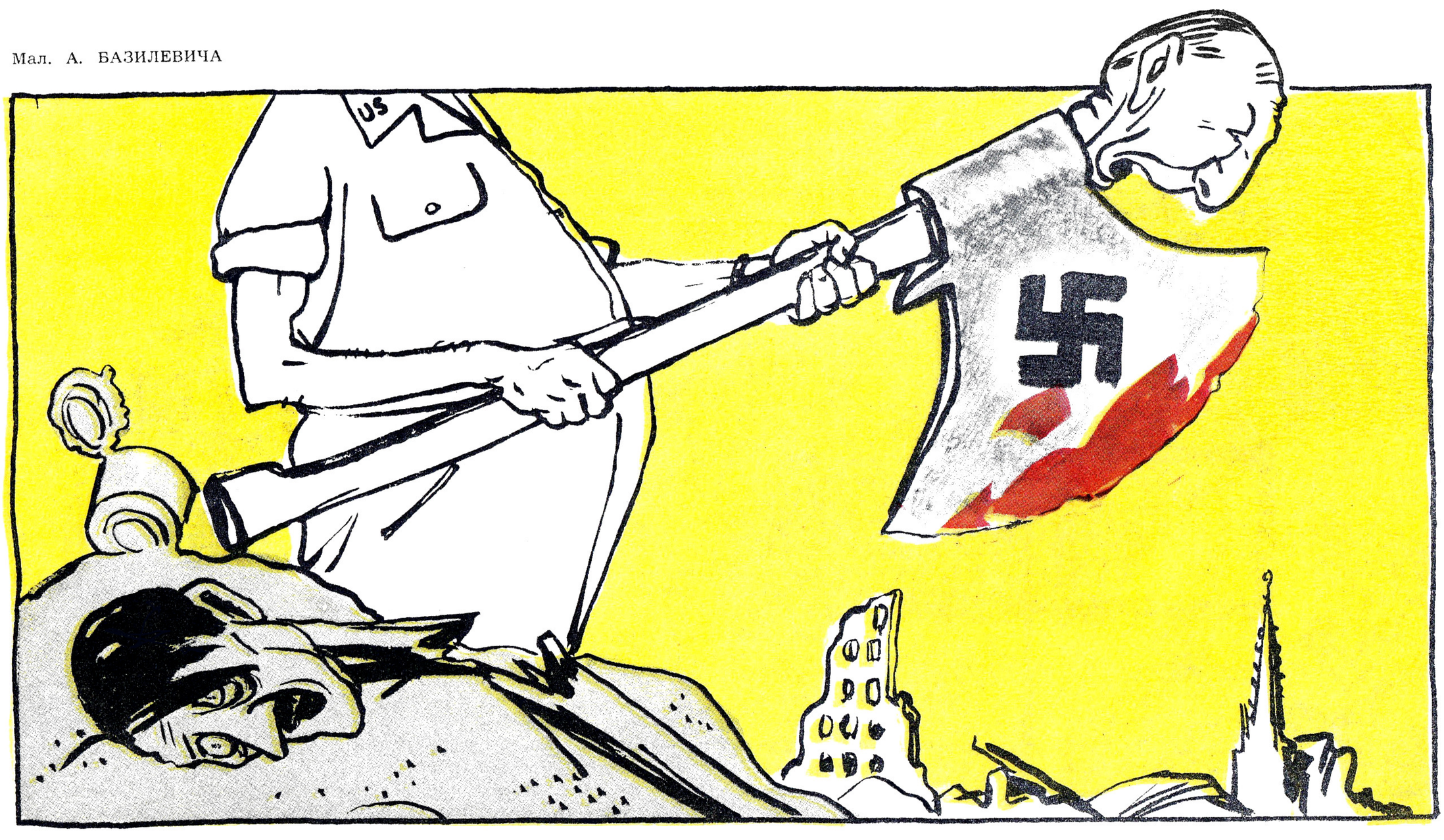

Нове топорище.

НАБРАВСЯ ДОСВІДУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

. . . . . .

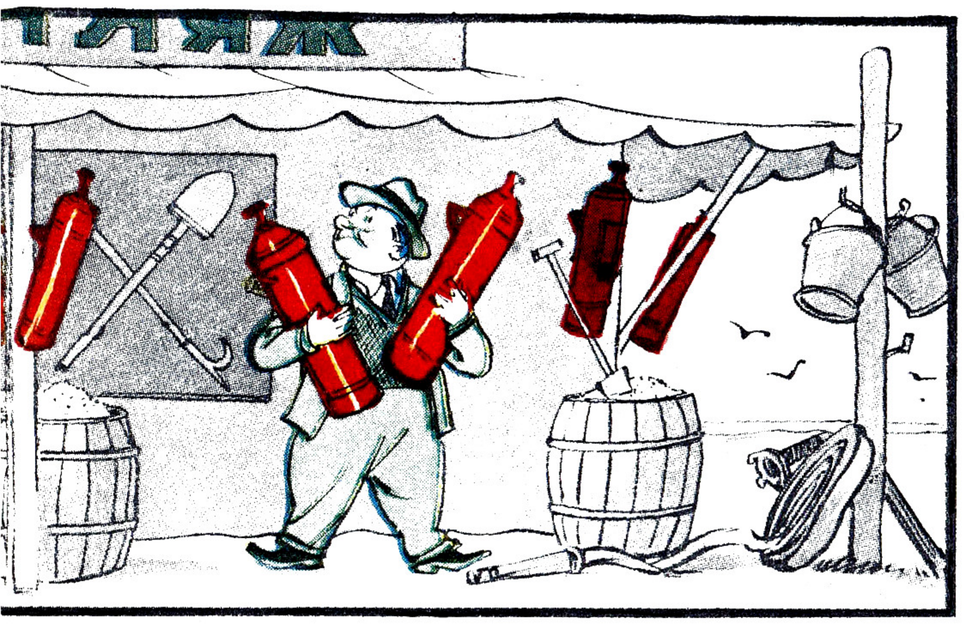

— От на цій роботі я вже не погорю, аби тільки люди не топилися...

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

СТАНЦІЯ ТА ІНСТАНЦІЯ

Ще позаторік закладено фундамент, виведено цоколь, завезено стіновий матеріал нового приміщення Перещепинської автобусної станції. З того часу будівельні роботи припинено, а матеріал поступово тане. Знають про це і керуючий Дніпропетровським автотрестом Вишомирський і директор облавтопарку Журавльов, але ніяк не спроможуться зрушити цю справу з мертвої точки.

(З листа до редакції).

Про будівництво станції
Знають всі інстанції,
А щоб довести до ума —
На це інстанції нема.

К. ЮР.

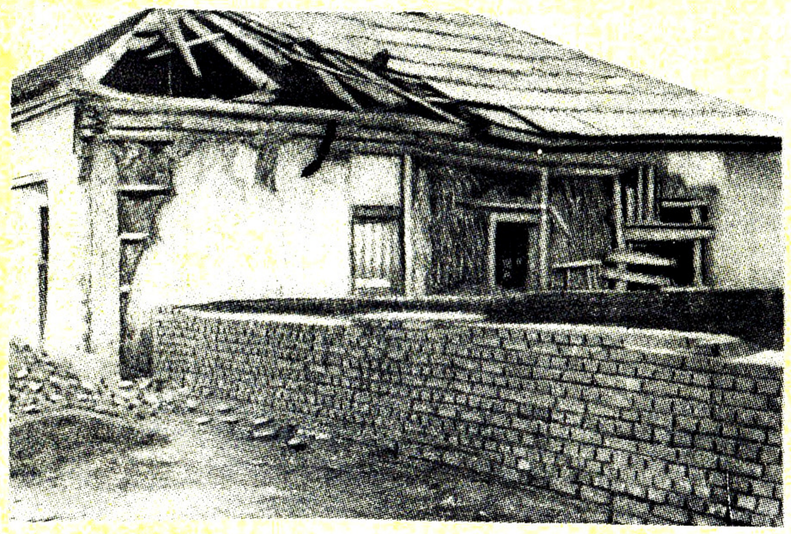

Чудеса в решеті

Такі реєстраційні картки по обліку собак видає Станіславський міськкомунгосп.

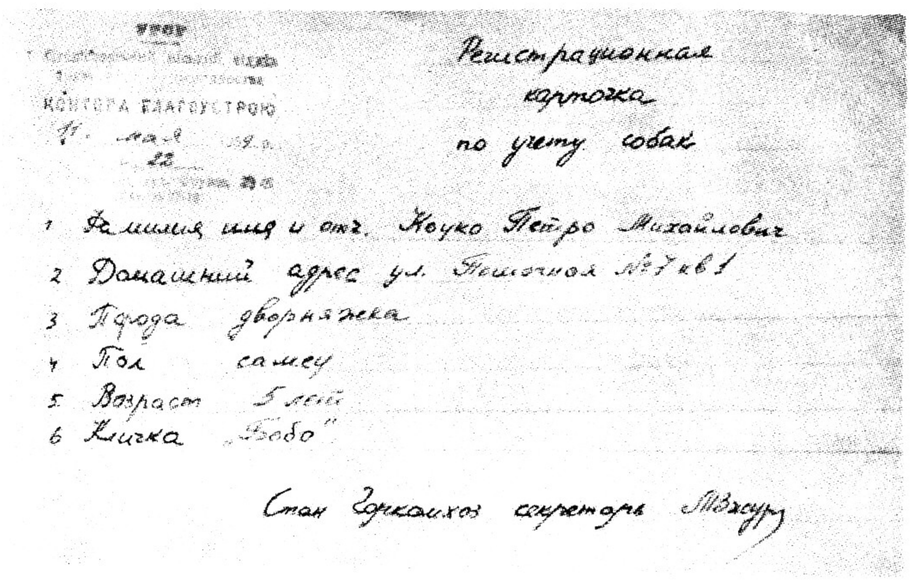

УРСР
Станіславський міський відділ
КОНТОРА БЛАГОУСТРОЮ
11 мая 1959 р.
22

Регистрационная
карточка
по учету собак

1 Фамилия имя и отч. Коуко Петро Михайлович
2 Домашний адрес ул. Пошочная №7 кв 1
3 Порода дворняжка
4 Пол самец
5 Возраст 5 лет
6 Кличка „Бобо"

Стан Горкомхоз секретарь [illegible]

Цікаво, якої породи був той станіславський бюрократ, що створив отаке чудо в решеті?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

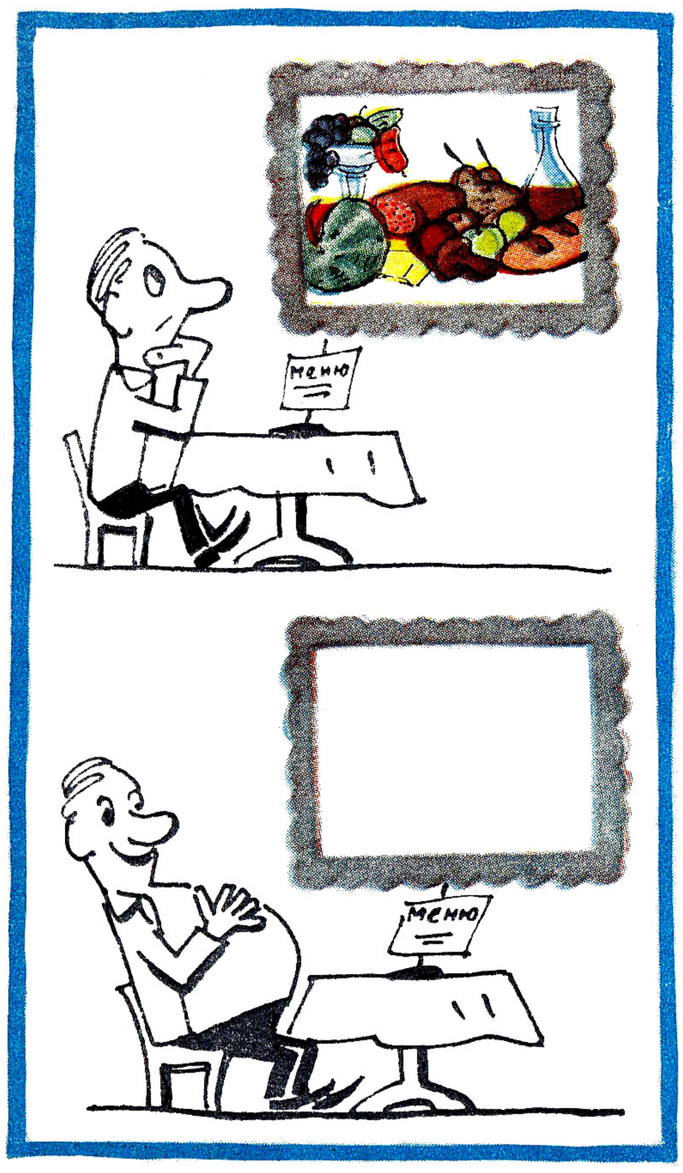

Не діждався.

МАНДРІВНИКИ

Є люди, котрим слава великих мандрівників спати не дає. Воно б добре було, якби ці особи самостійно славу мандрівницьку здобували — людям корисно і собі приємно. Але трапляється, що мандри відбуваються за маршрутами, які пролягають давно прокладеними асфальтовими трасами, ну, приміром, між Києвом та Макаровим.

Голова Макарівської райспоживспілки т. Іващенко — людина осіла, а от організація мандрівок — його пристрасть. «Дайте Київ»— безапеляційно кидає він у телефонну трубку... І відразу ж з Києва починають мчати до Макарова автофургони з хлібом, здобою, цукерками, шинкою тощо. То дарма, що за чотириста метрів від Макарівської райспоживспілки височить, збудований за півтора мільйона, новенький райхарчокомбінат, який випускає всі вищезгадані і багато інших продуктів, нічим не гірших якістю за київські.

Мешканці Макарова охоче споживали б продукти свого райхарчокомбінату. Але Іващенко міркує інакше. Масштабів прагне його душа! Романтики! Простору!

От і мандрують київські шофери до Макарова, а макарівські — продукцію такого ж асортименту експортують до Бородянки, Обухова та Кіровограда.

Ніяких наукових відкриттів у дорозі ці шофери не зробили. Зате тоннокілометраж мають — найзавзятішому мандрівникові такий не присниться.

А бензин?.. Ну, що ж бензин! Бензин — він і є бензин...

Подейкують, що зараз т. Іващенко, порадившись із палким прихильником своїх ідей — начальником Макарівської автоколони Ровнером, хоче направити машини туди, «куди з Макарова і телят не ганяли».

А що? Тов. Іващенко і таке зробить, якщо ніхто на перешкоді не стане!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

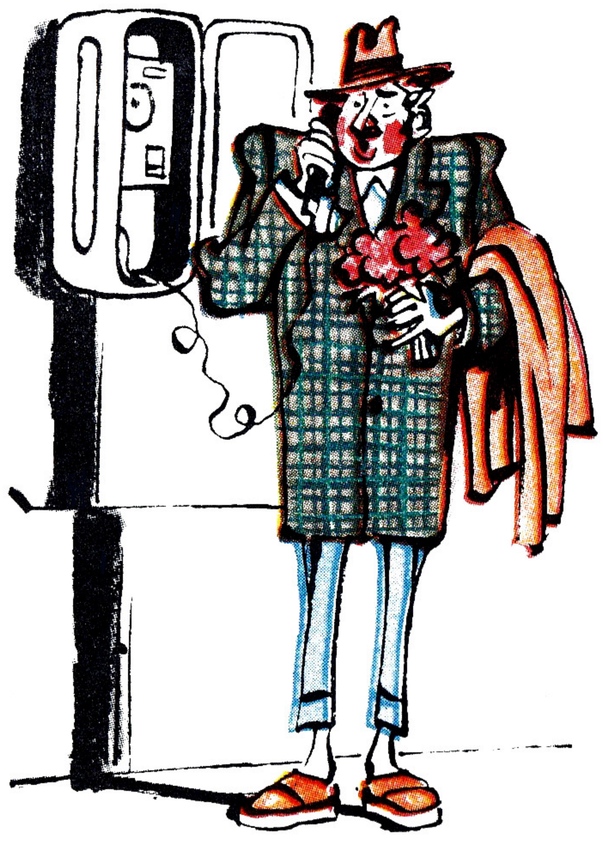

— Люба, я затримаюсь на нараді!..

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Степане, біда! Ліс горить!
— Біжу!..

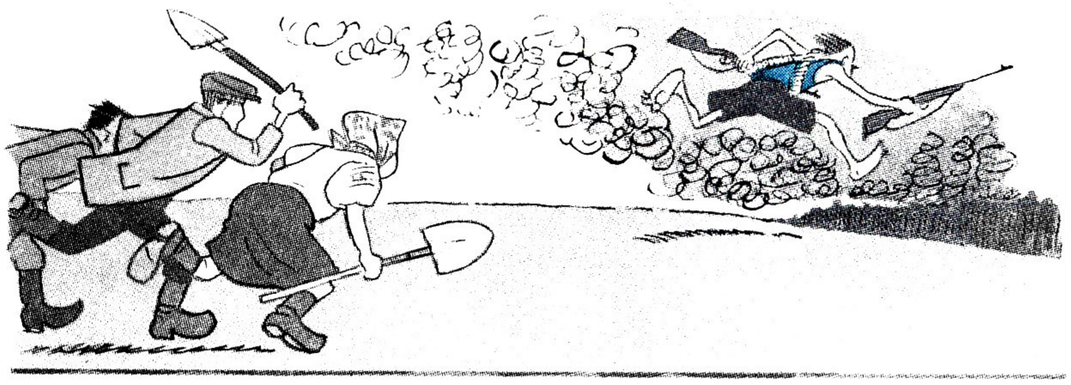

ГАРЯЧІ СУПЕРЕЧКИ ПРО ХОЛОДНІ БАНІ

Збудована в місті Кремінному, Луганської області, нова баня за шість років свого існування ні разу не виконувала своїх функцій. Шість років тривають гарячі суперечки про холодну баню. Керівники комунгоспу, коли мова заходить про цю споруду, кивають убік шахти «Кремінна» № 1. Мовляв, гірникам баня найпотрібніша, нехай вони і доводять її до пуття. А шахтна адміністрація і собі тикає пальцем на комунгоспівців: «Ви прийняли баню з недоробками, ви й ремонтуйте її».

А приміщення бані, на спорудження якого витрачено 350 тис. карбованців, поступово руйнується.

У місті Ізюмі на Харківщині банна проблема теж викликає палкі суперечки. Хоч тут баня і вважається діючою, проте жителі міста в один голос називають її директора С. В. Венжегу бездіяльною особою. А все через температуру. Відвідувачі бані ніяк не звикнуть митися холодною водою, якою їх вдосталь забезпечує Венжега. Вони вперто вимагають гарячої.

Вередливі люди живуть в Ізюмі!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Райсамозабез» — під такою назвою у № 6 журналу було надруковано фейлетона про те, що працівники Сарненського райсоцзабезу та Німовицької сільради підробляли документи й систематично привласнювали державні гроші.

Прокурор Ровенської області т. І. Комолов повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Вироком обласного суду колишніх — секретаря Німовицької сільради Магрело засуджено до 12 років, голову сільради Чиченіна — до 10, касира сільради Ковальчук — до 2, старшого інспектора райсоцзабезу Турчину — до 10, касира-рахівника райсоцзабезу Цехмиструк — до 8 та Тушич — до 3 років позбавлення волі. Верховний суд УРСР вирок залишив у силі.

★ Директор Сквирського райхарчокомбінату Логинов С. Ф. (Київщина) розкрадав соціалістичну власність. Про це повідомлялося у замітці «Проспиртована совість». («Перець» № 6).

Секретар Сквирського райкому КП України т. Г. Корчевський повідомив, що на Логинова С. Ф. накладено суворе партійне стягнення. З роботи його знято.

★ У тому ж номері журналу було надруковано замітку «Войовничий бракороб» про те, що М.-Перещепинський комбінатовий завод випускає черепицю поганої якості.

За випуск бракованої черепиці Полтавське облуправління промбудматеріалів оголосило директорові заводу Бровку П. Ф. сувору догану, а майстрові Науменку І. П. — сувору догану з попередженням.

★ Голова колгоспу «Дружба» Чистяков А. М. (Київська обл.) без ніяких на те підстав, переорав город у старої громадянки Плюти К. В. Про це повідомлялося в замітці «Ой посіяв козак гречку», надрукованій у № 7 «Перця».

Секретар Обухівського райкому КП України т. П. Олійник повідомив, що суд стягнув з колгоспу на користь Плюти К. В. 684 крб. За неправильні дії Чистякова А. М. попереджено.

★ Завідуючий магазином № 26 ВРП тресту «Шахтарськантрацит» (Сталінська обл.) Лазаренко Д. Г. порушував правила радянської торгівлі. Про це шахтарі написали Перцеві.

Прокурор Шахтарського району т. Бабарико повідомив редакцію, що Лазаренка Д. Г. засуджено до 1 року поправно-трудових робіт. Йому заборонено після відбуття кари протягом 5 років працювати на матеріально-відповідальних посадах.

У САНАТОРІЇ

Як по всім санаторії
Вже погасли вогні,
Він шептав біля моря їй:
«Ми, кохана, одні...

Глянь — для нас хвиля піниться
І біжить по піску!..»
Він — директор із Вінниці.
А красуня — з Баку.

Стрілись під кипарисами,
Далі геть від людей...
В нього — пузо і лисина.
В неї — двоє дітей.

Він цілує, аж міниться,
В щічку ніжну, м'яку...
Жде дружина у Вінниці.
Чоловік жде в Баку.

Дать би їм по потилиці
За «любов» отаку —
І тому, що із Вінниці!
І отій, що з Баку!

Іван НЕМИРОВИЧ.

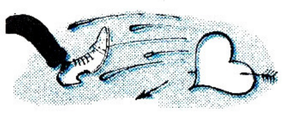

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Прошу, ваша черга!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (408) (на украинском языке). Підписано до друку 19. VI. 1959 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07560. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 3299. Тираж 225 000. прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Об'яви
Оголошення

НЕЗВИЧАЙНІ ЗМАГАННЯ!

ВЕЛИКИЙ ПРИЗ

одержить шофер, який не провалиться на мосту, що ледве тримається над річкою Ташань у м. Зінькові на Полтавщині.

ЗМАГАННЯ СУДИТИМЕ ЖЮРІ,

що складається з керівників району. Воно буде сидіти на фермах та інших деталях нового залізного мосту, які третій рік валяються біля річки.

ПОЧАТОК ЗМАГАНЬ — ПЕРЕД ЖНИВАМИ!

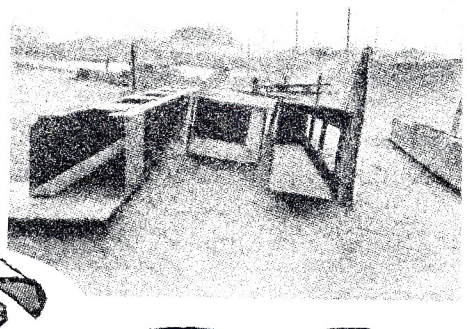

ОГОЛОШЕННЯ

Дніпропетровські майстерні по ремонту силових трансформаторів (м. Дніпропетровськ, Ленінградська, 40)

ОГОЛОШУЮТЬ

ДОДАТКОВИЙ НАБІР КЕРІВНИКІВ І НАЧАЛЬНИКІВ,

бо в майстернях на 6 робітників є лише 2 начальники, 5 інженерів, 3 майстри, 1 бухгалтер і 1 комірник.

З пропозиціями звертатися до енергоуправління Дніпропетровського облвиконкому.

До уваги туристів і командировочних

ГОТЕЛЬ у **ТУЛЬЧИНІ**

(Вінниччина)

працює цілу добу
До послуг пасажирів:
одно ліжко на двох,
одна подушка на трьох,
один рушник на всіх.

Зав. Тульчинським комунгоспом
РОЗБОРСЬКИЙ.

ЛЕКЦІЇ, ДОПОВІДІ

НАЙБЛИЖЧИМИ ДНЯМИ!!

У Путивлі, Сумської області, відбудеться

Лекція

(спеціально для керівників району)

«ПРО ЗВ'ЯЗОК ШКОЛИ З МОЇМ ЖИТТЯМ»

Лектор — голова колгоспу «Шлях Леніна» ХОМЕНКО І. В., який одне шкільне приміщення займає сам, а в другому розмістив птахоферму.

СЬОГОДНІ ТА ЩОДЕННО

у Гребінківському (на Полтавщині) кінотеатрі «КОМСОМОЛЕЦЬ»

можна побачити

Гребінківський районний відділ культури у повному складі.

БУФЕТ не ПРАЦЮЄ

Його зайняли працівники райвідділу культури під канцелярію.

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ЛЕКТОРІЙ

Слухайте популярну

ЛЕКЦІЮ

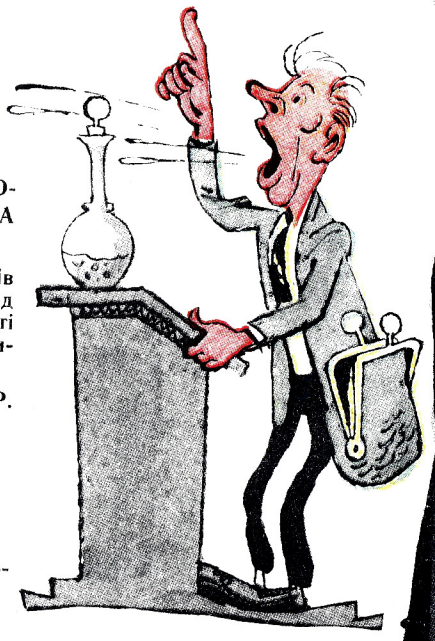

«НАШ ДОСВІД ПЕРЕТВОРЕННЯ ЖИРООДИНИЦЬ НА ДЗВІНКУ МОНЕТУ»

Демонстрація всіх способів одержання лівих прибутків од заниження процента жирності молока, масла, сирків, морозива тощо.

Лектор — МОРОЧНИК Л. Р. директор Тернопільського молокозаводу.

Асистент — ХОМ'ЯК С. Д. майстер Борщівського маслозаводу.

Вхід для працівників Тернопільського «ОБХС» вільний.